

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: علی کاظمی- ایران
۰۱ مارچ ۲۰۱۹

اعلامیه پشتیبانی از «بیانیه مشترک سندیکاها و تشکلهای مستقل کارگری و بازنشستگان، در مورد تعیین دستمزد سال ۱۳۹۸»

در پی بیکاری و گرانی افسارگسیخته، هیولای فقر سایه شوم خود را بر زندگی کارگران و سایر زحمتکشان گسترده است و همراه با این، دیگر بحران های جامعه ایران که محصول حاکمیت رژیم اسلامی است سیه روزی توده مردم را پیچیده تر کرده و کشور را در وضعیت انفجاری قرار داده است. در چنین شرایطی کارگران مزدی که بر اساس ضروریات نظام سرمایه داری مجبور اند با فروش نیروی کار خود تأمین معاش کنند در سیطره نظام سرمایه داری و ارگان های حافظ آن و قوانین ضد کارگری از سطح مزدی برخوردارند که پنج بار زیر خط فقر است و به زحمت می تواند هزینه یک هفته یک خانواده کارگری را تأمین نماید. مشاهده می کنیم که اکثریت زیر ستم از یک زندگی عادی که حداقل نیازها و استمرار حیات انسانی کارگران را تداوم بخشد، بهره مند نیست. علاوه بر این استبداد حاکم هر صدائی را که رنگ و بوی اعتراض به این سیستم ظالمانه دارد خفه و معترضان را نیز به شدت سرکوب می کند و هر حرکت آزادی خواهی را مورد تهاجم قرار می دهد.

به همین دلیل بر این باوریم که رهایی از فقر و گرانی و تأمین رفاه اجتماعی و دست یابی به مزدی معادل هزینه متوسط زندگی یک خانوار شهری کاملاً ضرورت دارد. این مبارزه و دیگر مبارزات اقتصادی و اجتماعی کارگران باید با مبارزه سیاسی این طبقه ترکیب شود. در این واقعیت هیچ تردیدی نباید داشت که آزادی و رفاه کارگران از مسیر مبارزه سیاسی طبقه کارگر گذار می نماید. مبارزه با حاکمیت سرمایه داری و تلاش برای محو شرایطی که فقر عمومی را بر جامعه حاکم کرده است تنها راه حل خروج از بحران های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی است. طبقه کارگر باید مبارزه برای تغییر بنیادی جامعه سرمایه داری را به هدف مستقیم و بی درنگ خویش تبدیل کند. این به معنای نفی مبارزه برای افزایش مزد و دیگر خواست های رفاهی نیست. از این رو است که طبقه کارگر برای بهتر شدن زندگی خود هم باید برای افزایش مزد مبارزه کند و هم برای تغییر بنیادی جامعه.

در اول اسفند[حوت] بیانیه مشترکی در مورد تعیین دستمزد سال ۱۳۹۸ از سوی «سندیکاها، تشکلهای مستقل کارگری و تشکل بازنشستگان» صادر شد. ما نیز به عنوان بخشی از طبقه کارگر و نیروهای مدافع رهایی کارگران در

اتحاد با تشکل های مستقل کارگری از این بیانیه پشتیبانی می کنیم و تلاش می نمائیم که در کنار سایر کارگران برای تأمین مفاد بیانیه مزد سال ۹۸ به ویژه برای تعیین مبلغ ۷ میلیون تومان مزد حداقل ماهانه مبارزه کنیم.

کارگران پروژه های پارس جنوبی

کارگران پتروشیمی های منطقه ماهشهر و بندر امام

فعالان کارگری جنوب

فعالان کارگری شوش و اندیمشک

جمعی از کارگران محور تهران - کرج

۸ اسفند [حوت] ۱۳۹۸ -

بیانیه مشترک سندیکاها و تشکلهای مستقل کارگری و بازنشستگان، در مورد تعیین دستمزد سال ۱۳۹۸

ضرورت حیاتی مبارزه متحدانه برای مزدی معادل سطح متوسط هزینه خانوار در سال ۱۳۹۸

گرانی روز افزون و فلج کننده، بیکاری گسترده و درآمدی ناچیز که برای زندگی حداقلی هم کافی نیست اکثریت عظیم جامعه را به زیر خط فقر سوق داده است. افزون بر این، کارفرمایان خصوصی و دولتی بی پروا از پرداخت مزد کارگران سرپیچی می کنند و صدها هزار کارگر ماه هاست که همان مزدهای ناچیزشان را نیز دریافت نکرده اند. تجربه کارگران از زمان تشکیل به اصطلاح «شورای عالی کار» تاکنون نشان داده است که این شورا و کمیته مزد وابسته به آن وظیفه خود را تأمین رضایت کارفرمایان و دولت سرمایه داری حامی آنها می دانند و در نتیجه تصمیم و اراده دولت و کارفرماها به کارگران تحمیل می شود. اینان هیچ گرهی از مشکلات طبقه کارگر نمی گشایند و هیچ نانی به سفره کارگران نمی آورند. مزد اکثریت قریب به اتفاق کارگران به مراتب از خط فقر پایین تر است. افزایش حداقل مزد کارگران به بالاتر از خط فقر و به مزدی درخور یک زندگی عادی و متوسط، فقط و فقط با همت و مبارزه خستگی ناپذیر خود کارگران و سندیکاها و تشکلهای مستقل کارگری میسر می شود. به همین دلیل از نظر ما مرجعی که صلاحیت تعیین مزد برای کارگران را دارد خود کارگران و نمایندگان منتخب آنان است. حداقل چیزی که می توان گفت این است که نمایندگان مستقل کارگران که یک طرف اصلی موضوع مزد هستند باید بتوانند خواست کارگران را بیان کنند و اراده آنان را در مقابل کارفرمایان و در سطح جامعه اعلام نمایند و برای اجرای آن تلاش ورزند. اما همه می دانند که در ایران سندیکاها و تشکلهای مستقل کارگری از بحث و مذاکره مزد منع می شوند، همان گونه که از دیگر موضوعات و فعالیت های کارگری منع شده اند.

سرمایه داران برای پائین نگه داشتن دستمزد همه چیز را زیر پا می نهند و از همه اهرم های قدرت برای حفظ منافع خود استفاده می کنند. کارگران در قدرت جانی ندارند و از این رو تنها راه کارگران اتحاد و همبستگی با هم طبقه های خود و مبارزه متحدانه برای دستیابی به حقوق و منافع مشترکشان است.

از نظر ما در زمینه حداقل دستمزد و سطح مزدها به طور کلی باید خواستار سطح مزدی باشیم که دست کم رفاهی در سطح متوسط کشور برای کارگران تأمین کند؛ یعنی طبیعی و بحق است که کارگران دست کم مزدی معادل میانگین هزینه خانواری معمولی (مثلاً ۴ نفره) با سطح متوسط زندگی برای سال ۱۳۹۸ طلب کنند. افزایش مزد، خلاف ادعای کارفرمایان و مقامات دولتی و خلاف ادعای اقتصاددانان مدافع سرمایه داری، هیچ نقشی در تورم ندارد. تورم در ایران دلایل اقتصادی و سیاسی خاص خود را دارد که هر کسی با اندکی واقع بینی و دلسوزی برای منافع کارگران، از آن آگاه است.

شورای عالی کار در اقدامی فریبنده به تبعیت از نوبخت رئیس سازمان برنامه و بودجه، زمزمه افزایش ۲۰ درصدی مزدهای اسمی را برای سال ۱۳۹۸ به راه انداخته است که با این افزایش، حداقل مزد در این سال به حدود یک میلیون و ۳۴۰ هزار تومان خواهد رسید. اما این سطح مزد هیچ مرهمی بر زخم خانوار کارگری ایران نخواهد گذاشت. طی چهل سال گذشته همواره مزد کارگران حدود یک پنجم مبلغ لازم برای تأمین هزینه متوسط زندگی یک خانوار معمولی شهری بوده است. با افزایش حداقل مزد به میزان ۲۰ درصد در همچنان بر همان پاشنه خواهد چرخید و فقر همچنان زندگی کارگران و زحمتکشان را به کام مرگ و تباهی خواهد کشاند.

در اواخر سال ۱۳۹۶ تعدادی از تشکلهای مستقل کارگری با توجه به هزینه متوسط خانوار در سطح کشور و سطح تورم موجود و نرخ تورم مورد انتظار برای سال ۱۳۹۷، مبلغ حداقل مزد را پنج میلیون تومان اعلام کردند. واقعیت نشان داد که در تعیین این مبلغ هیچ گونه اغراقی صورت نگرفته بود. حتی آمارهای رسمی مؤید درستی این واقعیت اند: بر اساس آمار بانک مرکزی در زمینه بررسی بودجه خانوار شهری برای سال ۱۳۹۶، هزینه متوسط یک خانوار شهری در سال ۱۳۹۶ حدود ۴۲ میلیون تومان در سال و یا ماهانه ۳/۵ میلیون تومان (سه و نیم میلیون تومان) برآورد شده است. این هزینه برای خانواری است که تعداد متوسط اعضای آن برابر با ۳/۲۸ نفر (سه و بیست و هشت صدم) باشد. پس هزینه متوسط یک خانوار ۴ نفره در سال ۱۳۹۶ تقریباً معادل ۴/۲۷ میلیون تومان (چهار میلیون و دویست و هفتاد هزار تومان) در ماه بوده است. صندوق بین المللی پول نرخ تورم در ایران را برای سال ۹۷ حدود ۳۰ درصد و برای سال آینده حدود ۳۴ درصد برآورد کرده است (که البته تخمینی حداقلی است). برای محاسبه هزینه متوسط یک خانوار ۴ نفره در سال ۱۳۹۷ باید ۳۰٪ به چهار میلیون و دویست و هفتاد هزار تومان هزینه سال ۱۳۹۶ افزود که در نتیجه هزینه متوسط یک خانوار چهار نفره در سال ۱۳۹۷ به رقمی در حدود ۵.۵ میلیون تومان در ماه می رسد.

بر همین اساس با توجه به این که نرخ تورم در سال آینده طبق برآورد صندوق بین المللی پول به بیش از ۳۴ درصد می رسد، برای محاسبه میانگین هزینه زندگی یک خانوار ۴ نفره در سال ۱۳۹۸ باید ۳۴٪ به مبلغ ۵.۵ میلیون تومان در ماه افزود که بیش از ۷ میلیون تومان در ماه می شود. بنابراین خواست حداقل دستمزد به مبلغ ۷ میلیون تومان در ماه برای سال ۱۳۹۸ خواستی منطقی و دور از هر گونه اغراق است.

ما از همه کارگران و فعالان کارگری و همه سازمان های مدافع حقوق کارگران می خواهیم تا از حداقل دستمزد به میزان ۷ میلیون تومان در ماه برای سال ۱۳۹۸ پشتیبانی کنند و با روشنگری و کار توضیحی برای مردم حقانیت این خواست را به پیش برند. طرح این خواست و مبارزه برای پیشبرد آن به روش های مختلف از نظر اقتصادی و معیشتی و مقابله با فقر سیاه تحمیل شده بر کارگران حائز اهمیت بسیار است. برای کارگران در مقابل شرایط خوارکننده موجود، تلاشی مصممانه برای دستیابی به حقوق خود به لحاظ اجتماعی و انسانی نیز دارای ضرورت و اهمیت درجه اول است.

۱ اسفند [حوت] ۱۳۹۷

- سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه
 - سندیکای کارگران شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه
 - کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای کارگری
- گروه اتحاد بازنشستگان.